

foto gemaakt tijdens de Eifel rit 2006.

NIEUWSBRIEF

JAARGANG NR. 7 NOVEMBER 2006

IN DIT NUMMER

- 1. Bestuur informatie**
- 2. Geboorte Xavier Pisters**
- 3. Vakantie verslag Noord - Italië**
- 4. Technische tips van Hoffmann**
- 5. Het restauratie project van Jan Staps**
- 6. Het onderhoud "beurtje" van Evert-Jan**
- 7. Het verslag van een "lang" Weekend EIFEL**

Beste Leden

Eindelijk weer een nieuwsbrief, het heeft even geduurd maar het was heel lastig om weer kopij te vinden.

Roland Vet heeft deze taak van mij overgenomen en ben hem hier ook zeer erkentelijk voor.

We hebben inmiddels ook het slot (lange) weekend in de Eifel ook achter de rug met fantastisch weer maar ook daar ziet u beelden van in deze nieuwsbrief.

Noteert u alvast 21 januari 2007 in uw agenda want dan is er weer onze Algemene Leden Vergadering, wij hebben dit in een vernieuwd jasje gestoken, natuurlijk dan ook de presentatie en inschrijving voor alle ritten van 2007.

Met vriendelijk groet
Ben Kooman

BESTUUR:

Voorzitter:	Jolanda Pisters	Tel. 0475-320482	e-mail: jolanda@bmwz1.nl
Secretaris:	Cock Moerkerk	Tel. 070-3466826	e-mail: info@bmwz1.nl
Penningmeester:	Bob Halsema	Tel. 0577-462080	e-mail: b.halsema@chello.nl
Evenementen	Wim Kamer	Tel. 035-6830201	e-mail: wim@bmwz1.nl
Algemeen	Ben Kooman	Tel.0180-614314	e-mail: ben@bmwz1.nl

Web-site: WWW.BMWZ1.NL

Adres Secretariaat:

De Achterste Singel 11
6002 ND Weert

E-Mail: info@bmwz1.nl

Beste mensen,

Jullie hebben mij gekozen als jullie nieuwe voorzitter van de BMW Z1 Club Nederland afgelopen januari. Ik stel jullie vertrouwen in mij zeer op prijs. Toch zullen jullie je wel eens afgevraagd hebben waarom zien we Jolanda, die normaal gesproken op vele evenementen aanwezig is, zo weinig dit jaar.

Ongeveer op het zelfde moment dat ik voorzitter ben geworden kwam ik tot de ontdekking dat ik zwanger was. Op zich is het zwanger zijn geen excuus om niet aanwezig te zijn. Maar probeer maar eens in en uit een Z1 te komen als je zo'n dikke buik hebt. Met name als het kapje dicht moet blijven en dit kun je niet voorspellen.

Om toch zo actief mogelijk bij de club betrokken te blijven had ik nog een bestuursvergadering gepland op 26 augustus om dan alles over te dragen aan mijn collega bestuursleden. Daar was onze zoon het echter niet mee eens en hij melde zich al op 25 augustus. Iets eerder dan gepland. Zelf was ik daar toch wel blij mee daar hij bij zijn geboorte al bijna 8 pond woog.

We hebben onze zoon Xavier Pistors genoemd en zijn ontzettend blij en trots om zijn ouders te mogen zijn.

Jolanda

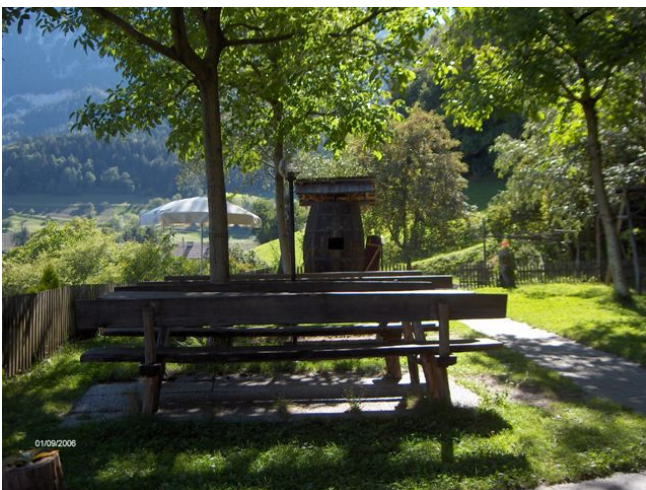
Graag wil ik iedereen bedanken, ook namens Patrick en Xavier, voor de vele felicitaties, kaarten en kado's die wij hebben ontvangen.

Vakantie in Grissiano, Noord-Italië van 27/8 – 16/9 2006

In tegenstelling tot eerdere vakanties hebben we (Erna en Bart Nijenhuis) deze reis gebruikgemaakt van ons navigatiesysteem (verder te lezen als: Truus). (Vroeger navigeerden we bij toerbeurt, echter de laatste jaren kwam het steeds vaker voor (door verandering van Bart zijn ogen) dat Bart stuurde zodat ik maar besloot te navigeren omdat het voor hem te ingewikkeld werd. Maar ik, Erna, vind sturen ook geweldig!) Onze reis ging deze keer evenals het jaar ervoor naar Noord-Italië, het Alpengebied.

De heenreis werd in drie dagen afgelegd (met de Z1 rijd je natuurlijk alles binnendoor!). Toen we zondag 27 augustus j.l. vertrokken was het wisselvallig weer, maar toen we in het Oostenrijkse Sölden arriveerden begon de zon voor altijd te schijnen. We overnachtten in het Zwarte Woud en in Längenfeld (nabij Sölden) en dinsdags arriveerden we met de middag in ons hotel. Een gezellig familiehotel op een berg langs de Gampenpass in de appel/wijnstreek Tisens. Met een uitzicht op de zogenoemde Rozengarten van de Dolomiten, zo mooi, dat is bijna ongelooflijk! En het hotel biedt alles wat wenselijk is. Van een dagelijks 5-gangenmenu (in onze verblijftijd van 15 dagen niet één keer hetzelfde gerecht) tot whirlpool en sauna's en met ontzettend veel wandelwegen rondom huis. Je kan je er niet vervelen.

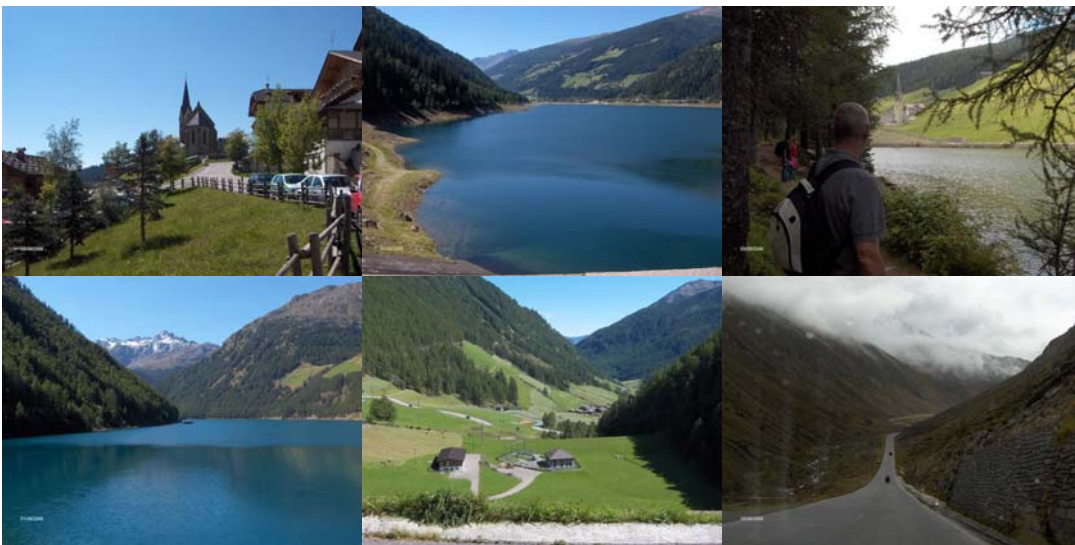

Maar, zoals alle Z1-fanaten zijn, er moet ook gereden worden.

Bijna elke dag zochten we een mooie route uit van zo'n 100 km maximaal, pasje op pasje af, en aansluitend bewandelden we gedurende een paar uur per uitstapje bergen, gingen diverse meertjes rond, zo hoe het uitkwam. Na terugkomst in het hotel een heerlijke ontspanning in de whirlpool afgewisseld met de sauna, zodat we weer zo fris als een hoentje aan tafel konden schuiven voor het avondeten.

Om nog even terug te komen op onze Truus: we willen en kunnen haar niet meer missen! Soms raakte ze behoorlijk overstuur en werd ze kotsmisselijk van alle tornantes (lees: haarspeldbochten), dat ze onophoudelijk kermde dat we moesten keren. Gelukkig heb je snel genoeg in de gaten op zo'n weg hoe 't zit en negeerden we haar. Ze heeft ons (voor zover we ze zelf al niet wisten) naar de mooiste plekjes gebracht.

Een aardige anekdote onderweg:

We zitten op enig moment rustig in een dorpje boven op een berg in een voormalig Duits enclavegebied koffie te drinken buiten op het terras met de Z1 voor de deur, komt er een bejaard echtpaar naar buiten om verder te gaan (de man ondersteunt zijn vrouw), zegt de vrouw opeens heel vriendelijk in onze richting: "Wenn ich das Auto sehe, lächelt mein Herz!".

Nou, dat zeg je niet tegen een verkeerde hoor. En Bart, zoals Bart is, gelijk in de startblokken om een en ander over de auto uit te leggen, motorkapje omhoog, en ja hoor, vrienden waren gemaakt. Dat ging zo een tijdje, voor de vrouw al leunend en steunend, door (ik denk wel krap een uurtje verder) dat de man ineens vroeg of we het leuk, gezellig zouden vinden gezamenlijk nog een kopje koffie te nuttigen. Het antwoord spreekt voor zich. We hebben heel wat afgeteuf. Ze vertelden dat ze in Süd-Tirol zijn gaan wonen, van Duitse komaf waren en hier elke keer weer met de auto onderweg van de omgeving genoten. Een kinderloos echtpaar dat na een arbeidzaam leven geluk vindt in Noord-Italië. Na de koffie hebben we ze uitgezwaaid en vervolgens ging ieder zijn eigen weg.

Ook leuk te vertellen is dat we de laatste week in Grissiano bezoek kregen van Henk en Jolanda Schippers. Voor de vakantie spraken we elkaar en lieten de Schippertjes weten van plan te zijn 'oude skigebieden' aan te doen en wij vertelden van onze plannen.

Zo van het een kwam het ander en in de tweede week van ons verblijf daar kwam een e-mailbericht binnen met een verzoek van de Schippertjes om een paar dagen te reserveren. Toen zij onderweg waren onderhielden we mobiel contact over de te rijden route (alleen zou je het niet kunnen vinden namelijk!) en 's zondags vroeg in de middag ontvingen we het bericht dat ze vlakbij waren. We haalden ze op en gezamenlijk hebben we drie dagen genoten van alle geneugten. De Schippertjes spraken vol lof over het verblijf en waren super verrast met de spectaculaire routes (auto- en wandel-) die ze voorgeschoteld kregen (de mannen glommen!). Maar, zoals het met alles gaat, er komt een einde. Wij vertrokken woensdags en de Schippertjes boekten bij tot vrijdag.

Vermeldenswaardig is ook nog te noemen dat het hotelechtepaar regelmatig (1x per week, voor zover ons bekend) al hun gasten uitnodigen voor een wandeling naar een privéhut op een andere berg met aansluitend een barbecue. Dit is zo apart knus en gezellig dat de dag voorbij is voor je er erg in hebt. We (alle gasten) vertrokken met de baas om 10.30 uur (de baas vertrok een uur later per Jeep met drankjes, vlees, groenten en brood) en waren 's middags rond 15.30 uur weer beneden. Geheel kosteloos genieten van een schnaps bij aankomst, de wijn tijdens de voorbereiding van en met het bbq'en en niet te vergeten de zeer geestige mopjes van de baas. Een onvergetelijk samenzijn.

De terugweg heeft Truus ons over de Romantische route geleid alwaar we in de omgeving van het Duitse Legoland overnachtten. De volgende dag hebben we via een bekend adres in het Sauerland overnacht en vrijdags zijn we na een geweldig prettige, zeer zonnige en uitgeruste vakantie weer gezond en wel in Nederland teruggekomen.

Tenslotte: dit is voor ons zeker niet de laatste keer in Noord-Italië.

Verslag samengesteld door Erna Nijenhuis

Technische tips van Hoffmann

Hij heeft op zijn web-side ook een aantal tips gezet. www.agentur-hoffmann.de

Winterbehandeling rubbers;

de rubbers onder de motorkap behandelen met zuurvrij vaseline, om het rubber soepel te houden en inscheuring bij de schroeven te voorkomen ook de rubberringetjes invetten
de raamrubbers van de deuren behandelen met silicone spray, eerst de deuren naar beneden dan in spuiten, dan 2 -4 dagen laten staan.

De deuren kunnen het beste open blijven om de riemen te ontspannen

Kap vergrendelingen losmaken, als de kap dan omhoog komt, deze aandrukken en zo de winter laten staan, dan staat hij niet te veel op spanning.

mvrgr

Roland

Tijdens de Eifelrit vroeg Roland Vet mij of ik een stukje wilde schrijven voor ons clubblad. Een moeilijke opgave voor mij daar ik niet zo'n vlotte prater en zeker geen schrijver ben. Ik vroeg dus aan Roland waarover moet ik in godsnaam iets schrijven en Roland vroeg me iets over de restauratie van mijn Datsun 240Z te vertellen.

Ja beste mensen, ook Datsun heeft verschillende Z's gebouwd welke zeer vernieuwend waren voor hun tijd. Datsun haalde met dit type twee-zitters schitterende verkoopcijfers. In 1970 begon de victorie met de 240Z sportauto welke toen te koop was voor \$ 3500. Ter vergelijking, een Corvette 350 kostte toen \$ 5000 en een Jaguar E-type \$ 5500.

De Datsun 240Z met zijn 6-cilinder 2400cc was zeker voor zijn tijd een gewilde sportscar met een sportieve motor en uiterlijk. Van 0 tot 100 in 8,7 seconden is vandaag op de dag nog een zeer redelijke acceleratie. Van het type 240 Z werden er van 1970 tot 1973 ongeveer 156.000 stuks geproduceerd. Johan Cruijf (die van elk voordeel heeft zijn nadeel) was een van de eerste Nederlanders die een 240Z mochten kopen.

Maar goed, hoe komt zo iemand als ik, op zijn oude dag, op het idee om een Datsun 240Z te willen restaureren. De reden hiervoor is dat ik in mijn jonge jaren, ik was dacht ik 20, stront jaloers was op een vriend van mij die wel de centen had om een 240Z te kopen, ik reed toentertijd in een lelijk eendje, deze was financieel net haalbaar voor mij. Maar de tijden veranderde en ongeveer 30 jaar later kocht ik in Amerika (LA) voor € 2700,- een oude gehavende maar nog wel rijdende 240Z.

Zoals zoveel mensen een auto in een bevestiging kopen gebeurde dit ook bij mij. Ik had me bij de koop niet gerealiseerd dat het zoveel werk en vrije tijd zou kosten om iets leuks van deze oude auto te maken. En ook mijn vrouw was ook zoooooo blij met deze oude tottenbak, zodat ik gelijk ook nog maar een Datsun 280ZX (zie fig. 2) op een autoveiling kocht. Voor maar \$ 2700, kon ik hem toch echt niet laten staan. Deze 280ZX was nog helemaal puntje gaaf en origineel.

Figuur 1

Voor de aanschaf van deze Datsun had ik verschillende boeken gelezen over hoe een Datsun 240Z in elkaar zit en had ik ook al op het internet rondgekeken welke onderdelen er nog te koop waren voor deze auto. Ook had ik in de tussentijd met een kennis afspraken gemaakt om in zijn garagebedrijf de auto te stallen. Hij bod me aan om mij te helpen met de restauratie van deze Datsun wat voor hem ook een uitdaging was want hij restaureerde alleen maar oude Jaguar's van het xk type.

Figuur 2

Ik had bedacht dat ik zo veel mogelijk zelf wilde doen en begon op mijn vrije zaterdagen met het uit elkaar halen van de auto. Mijn bedoeling was om de Datsun 240Z weer helemaal in goede en originele staat te krijgen. Zoals op de foto's te zien is valt het nogal mee wat er allemaal uit elkaar moest en na een paar weken had een hele berg losse oude onderdelen en een lelijke kale carrosserie, waar ook nog eens een paar kleine roestvlekken in zaten welke meer aandacht nodig hadden dan ik gedacht had.

Ook vertelde mijn "restauratie-meester" na een door hem uitgevoerde inspectie van de lak op de auto, dat ik een klein beetje pech had omdat er de verkeerde "typische Amerikaanse" lak opzat. Deze moest ik er volgens hem helemaal af halen om een mooi stukje nieuw spuitwerk te kunnen maken. In mijn onnozelheid was ik er van uitgegaan dat ik de auto even snel door een spuitspecialist zou laten overspuiten en had ik er zeker geen rekening mee gehouden dat deze auto geheel met de hand afgepeld en "afgekrabt" diende te worden.

Na een heel klein stukje zelf "kaal" gemaakt te hebben kwam ik er al gauw achter dat dit wel echt erg vervelend werk was en dat ik daar niet voor in de wieg gelegd was. Dit kostte veel tijd en ik ging eerlijk gezegd veel liever golfen. Ook hiervoor vond ik een oplossing door 2 mannetjes in te huren welke zich een aantal dagen inclusief een weekend lang uitsloofden om het geraamte van zijn verf te ontdoen. Ook het inlassen van een paar stukjes plaatwerk kon ik natuurlijk zelf ook niet en heb ik door een echte vakman laten opknappen (zie bovenstaande foto). Na het krabben en lassen werd de gehele carrosserie strak gemaakt (met de hand en zonder plamuur!) en in de grondlak gespoten.

In de tussentijd had ik alle gedemonteerde onderdelen geïnspecteerd en kwam ik tot de conclusie dat ik heel veel nieuwe onderdelen nodig had omdat de oude of verslet waren of kapot waren gegaan tijdens het demonteren. Ook weer in Amerika gezocht naar een goede onderdelenleverancier en hem een lijst van 2 A-4tjes gemaïld met de vraag of hij deze zaken nieuw aan mij kon leveren. Na wat rondbellen en zoekwerk, meest op internet, had ik binnen 2 weken alle nieuwe onderdelen binnen en konden we weer verder.

De carrosserie zou door het spuitbedrijf binnen een week gespoten worden in de originele kleur. Nou deze ene week werden 3 weken en een aantal onderdelen heeft hij tot 3 keer opnieuw moeten spuiten. Ik wilde perse de beste kwaliteit spuitwerk en zeker geen "sinasappelen-spuitswerk". Ik had namelijk afgesproken dat ik 100% glad spuitwerk wilde dus topkwaliteit zoals gebruikelijk bij de oude Jaguar's. Ook de spuitspecialist had dit werk en de gewenste kwaliteit een beetje onderschat en ik heb

hem een "beetje" meer moeten betalen om het door mij gewenste resultaat te krijgen. Uiteindelijk was het spuitwerk klaar en kwam de kale Datsun weer terug naar de garage waar het opbouwwerk kon beginnen.

Tijdens het opbouwen kwam ik er al snel achter dat opbouwen veel moeilijker is dan even zo'n auto uit elkaar halen. Ik had ondertussen ook alle onderdelen welke aan de motor gebouwd zitten zoals de dynamo, startmotor, brandstofpomp etc. laten reviseren en begon enthousiast aan het opbouwen van de motor. Aangekomen bij de montage van de nieuwe koppelingsplaten bleek al snel dat het e.a. niet paste want ik kreeg de versnellingsbak niet juist op z'n plek en werd er al snel goed ziek van dat

ik de afmontage van de motor niet alleen af kon maken en weer om hulp moest vragen. Ik ben toen maar gaan golfen en vroeg de volgende dag aan mijn leermeester of hij effe de versnellingsbak aan de motor wilde zetten omdat ik geen tijd had. Ik kreeg de volgende dag al gelijk een telefoontje van hem dat ik de verkeerde platen besteld had, ze waren te dik en gemaakt voor een ander type auto. Dus in Amerika maar weer nieuwe platen besteld en deze per express op laten sturen zodat we weer snel verder konden.

Deze bovengenoemde procedure herhaalde zich nog een paar keer met andere onderdelen en in totaal 9 maanden na de koop was er een nagenoeg nieuwe Datsun 240Z geboren en kon ik eindelijk voor de eerste keer de motor starten.

Het voor de eerste keer starten van de motor is een geweldige ervaring zeker als hij dan ook daadwerkelijk aanslaat en gromt als een rauwe tijger. Het starten van de motor en het eerste ritje (25 meter voor en achteruit in de garage) waren een ongekennde belevenis en zal me zeker nog lang bijblijven. Nadien nog wat kleine dingen vastzetten en afstellen en de auto kon naar de keuring bij de RDW. Natuurlijk werd hij gelijk goedgekeurd en kon ik de weg op. Hieronder het eindresultaat.

Nu alweer een jaar later heb ik me voorgenomen om het onderstel te gaan moderniseren zodat hij iets meer rijdt als een auto uit deze tijd.

Tegen iedereen die een auto wil gaan restaureren (en zeker als hij nog ouder is dan deze Datsun) zou ik willen zeggen,
"bezint eer ge begint" want het kost altijd meer tijd en geld dan je denkt.

Voor de echte liefhebbers heb ik nog meer foto's. Deze zijn te zien op mijn website:
www.stapsgewijs.nl .

Groeten Jan Staps

Hoe ver ga je met het onderhouden van je Z1

Hierbij wat foto's van de Z1 van Evert-Jan hij heeft een "beurtje" nodig

Donderdag 28 september 2006 Eifel weekend bmw z1 gaat van start

Leuk als je ver weg woont dan kan je vroeg op, om 6.45 uur weg te rijden
De zon stond nog niet te stralen aan de hemel dus de kap maar even dicht, want we willen het weekend open rijden, dus open kan nog lang zat.
Op naar Keram, bmw dealer bij Maastricht-Airport, een imposante showroom en werkplaats.
Wij werden zeer enthousiast onthaald, motor maar even laten draaien om een monteur te laten luisteren naar een wat droog geluid dat zich het weekend daarvoor manifesteerde.
Ik was al naar de eigen dealer geweest, maar toen was er niets te horen.
De chefmonteur van Keram, luisterde even, advies op niet al te lange termijn de rol van de distributieketting en dan meteen de ketting vervangen, deze stond op de planning voor 2007 (denkt U daar zelf ook aan ???)
2 weken geleden bleek mijn accu ondanks de druppelaar na goed 2 jaar kapot te zijn.
Prima ontvangst met voldoende vlaai, broodjes en koffie, we waren mooi op tijd.
Een opkomst van ca 35 z 1's geeft toch 70 mensen dus je kunt wel nagaan hoeveel wangen er werden beroerd om een ieder weer hartelijk te begroeten.
De grote showroom stond vol met allerlei modellen en ook de 2 meest recente Bmw 3 coupe, niet een sedan met een ander dak maar een echte coupe, bijna een ieder vond het een plaatje, de Z4 M coupe gaf verdeelde reacties, A stijl te veel dode hoek en om over de C stijl maar niet te praten. de binnen spiegel is niet vierkant maar trapeziumvormig evenals de achterruit, derhalve een piepklein zicht oppervlak dus dat wordt nog even wennen of misschien wel nooit.
Nadat bijna iedereen gearriveerd is heet Cock namens het bestuur een ieder welkom en deelt Willem de roadboeken uit. Het weekend daarvoor hadden wij een eendaagse rit uitgezet door professionals, dat viel veel te moeilijk uit, ik rekende weer op een bolletje pijltje, maar nee de nieuwe techniek heeft hier ook zijn intrede gedaan.
De GPS werkt voor U, dat was wel even wennen. Ik ben het soms niet altijd met mijne dame eens, dat zou wat worden., uit voorzorg had ik al een detail en grote kaart meegebracht..
Na uitleg van Cock vroeg ik om iets te vragen. Ik verzocht om 2 creatieve hulpen.
Velen zagen de bui al aankomen, zoniet Caroline en Gina die zich aanmelden, om naar bleek een dag verslag te maken.. Laat ik nou toch denken dat we allemaal op school opstellen moesten maken of hebben we er daardoor zo veel afkeer van gekregen dat we het nu niet meer aandurven, cijfers worden er niet gegeven, maar de waardering is altijd groot.
Volgende keer weer nieuwe kansen!!!!!!

We konden individueel of in groepen starten, wij starten als 3 groep, voor de grote groep snelle rijders.

Nico en Marian sloten zich bij ons aan, maar moesten de koffie en lekkernijen overslaan om nog aan te kunnen sluiten.

Wij mochten voorop rijden, maar het roadboek daar moest tocht wel even aan gewend worden, er stonden niet echt plaatsnamen in en dat leidde weleens tot verwarring.

De lunch werd gebruikt bij een imbiss annex slagerij, onze wagens trokken daar al reeds veel belangstelling. Maar of we nu te goed gegeten hadden of dat het het mooie weer was

Bij 265 266 ging het mis, overleg, terug, maar dan ben je de stand kwijt en wordt het nog lastiger. We dachten weer goed te zitten, toch niet, dan maar een stuk zelf proberen,

dan kom je ook op mooie plaatsen, maar niet de juiste. Overleg democratisch besloten dan rechtstreeks naar de eind bestemming via kleine weggetjes. Wij hadden een tom tom mee maar er niet aangedacht die te gebruiken. (de volgende dagen wel, want nu kwamen de genoemde wegnummers in beeld, want de Duitsers zijn daar maar zuinig mee.

Mooie tocht gereden, kwamen wij als eerste bij het hotel aan, waar Bart en Erna door de waard direct werden herkend van hun verblijf in mei dit jaar, dat doet een mens deugd.

Na een gezellig drankje op het terras, een gezellige maaltijd, gingen wij niet al te laat naar bed, want vanaf s'morgens 5.30 uur werd al eens wat, je wordt door zon en wind wel rozig.

Zondag al weer naar huis, maar eerst nog een tussenstop bij de Nordsliefe.

Bob ging ons voor, maar daarna nam Albert het over want hij had instructies van zijn zoon waar wij een aantal mooie bochten konden bekijken.

Ik hoopte nog onze racevriendin te treffen, maar die was daar niet aanwezig, wel andere rijders, maar je bent toch kritisch geworden en wil niet zomaar bij een ieder instappen.

Als je dan ook daar een Porsche ziet staan waarvan de zijkant behoorlijk gekneusd is dan wordt het animo iets minder. Wij dronken nog een kopje koffie bij een leuk cafe liggend 3 meter onder/naast de baan, gelukkig lagen er alleen frieten op ons bord en geen verdwaalde motorfiets of motor met zijspan, de gloed nieuwe Aston Martin Zagato reed te langzaam om maar enig gevaar op te leveren.

Je kan er uren blijven kijken, maar Wim Evelien, John Kim, Merel en ik gingen nog even op kraamvisite bij de jonge Pisters, een toekomstige Formule 1 coureur?

We zullen het op de voet volgen.

Een prachtig weekend, mooi weer, gezellige mensen en mooie tochten.

Bedankt

Roland Vet.

Vrijdag 29 september

Martin heeft er bij het vertrek al een dagtaak opzitten. Eerst heeft hij moeten zorgen dat Herman & Trudy in kunnen stappen, want over de deur heen gaat zo moeilijk. Daarna nog even een lampje verwisselen bij Bob. Na enige discussie over het geluidje dat Bob's auto maakt, lijkt het erop dat Bob toch aanneemt dat de snaar te slap is, maar het schijnt dat Alie dit wel gewend is.

We vertrekken om 10.00 uur, met 10 auto's achter Wim en Sonja aan. Wolken zijn er niet veel en het zonnetje verwarmd ons al snel.

Deze route hebben we 2,5 jaar geleden ook al gereden, maar hij blijft even mooi. Zoals overal in Duitsland ontsieren de windmolens jammer genoeg wel het landschap. Maar, als het weer meezit, blijft de Eifel toch een fantastisch gebied om met de Z1 te rijden. Vlakke wegen, scherpe bochten, het is er allemaal. Maar in de dorpjes is er geen kip op de weg.

Het eerste het beste tankstation wordt opgezocht. Zien tanken, doet tanken dus er arriveren nog meer Z1's. Het duurt wel een tijdje voordat alles weer vol is en we verder kunnen. Op het sein van Wim gaan we vertrekken, ditmaal met 15 auto's.

Je komt wel herkenningspunten tegen onderweg. O.a. de Mercedes-garage waar Bart 2,5 jaar geleden kosteloos werd geholpen met een slangenklemmetje. Het blijkt dat je in Duitsland bij een vreemde garage toch enthousiast wordt geholpen zonder dat ze daar geld voor vragen. Gisteren hadden wij dit zelf bij een Opel-garage toen wij problemen hadden met onze spoorverbreeders. We hoefden niet eens om hulp te vragen, ze kwamen al meteen naar buiten en boden hulp aan.

Met 15 auto's ontstaat wel een mooie rij van Z1's. Dit is wel 's lastig bij verkeerslichten maar we zijn al veel gewend. Wachten op elkaar, compleet, rijden maar. Blijkbaar zitten we nu zo hoog dat we de bewolking inrijden, waar het zonnetje maar moeilijk doorheen kan komen.

Waarom ze in Duitsland zoveel bochten in de weg maken, dat snap ik echt niet, dat maakt het toch helemaal niet leuk. Is zoveel meer werk, en kost veel rubber... Sommige mensen hebben er echt moeite mee getuige de piepende banden (ik noem geen namen).

We komen voorbij de Kuhstall, al gevonden door een andere groep Z1's, waar we 2,5 jaar ook hebben gezeten tot wanhoop van het personeel.

Het is tijd voor onze eerste koffiestop en de run op de toiletten begint meteen. Het eerste stuk van de rit wordt besproken, het "puberaal" gedrag van John heeft Kim toch even laten schrikken...

Na een heerlijke kop koffie trekken we van dorpje naar dorpje. Binnen de dorpen kunnen ze ons niet pakken op snelheid want het gaat netjes rustig. Echter, buiten de dorpen gaat het gas erop wat tot gevolg heeft dat de eerdere aanplakke groep ons los laat.

Toch wel jammer dat er nog tegenliggers zijn. Ik ben ik elk geval al voorbereid op spierpijn morgen want ik wordt bijna alle kanten op geslingerd in de auto. Zien racen, doet racen, tenminste daar lijkt het bij sommige mannen echt op. Of is dat toch het "kleine jongetjes" gedrag wat hun tegelijkertijd zo leuk maakt?

In al die jaren dat ik nu al ritten meemaak met de Z1 club, heb ik nog nooit een situatie meegemaakt die echt op het randje is. Daar is nu verandering op gekomen. In tegenstelling tot de vastgelegde route besluiten we Bernkastel in te gaan om te eten. Om daar te komen moet je door een tunnel. In een tunnel kunnen de mannen zich eigenlijk nooit inhouden en waar 50 mag wordt zelfs 150 gereden. Echter, aan het eind staat een verkeerslicht en ja hoor ROOD!!! Wim en Ben kunnen nog op tijd stoppen, Ron moet naar links uitwijken. Jan en Cock kunnen ook nog op tijd stoppen en we houden allemaal ons hart vast... Gelukkig heeft iedereen toch op tijd kunnen stoppen, en een diepe zucht van opluchting is op z'n plaats. Na het eten moeten we weer door dezelfde tunnel, maar iedereen is nu voorbereid. In plaats van het motorgeluid laten de claxons zich horen. De herrie moet hoe dan ook gemaakt worden. Het weer is prachtig, waar hebben we het toch aan verdiend.

Op sommige stukken kun je lekker op je gemak rond kijken en ziet dan verrassende dingen. O.a. een Trabant verhuur en een "Kanninchenvilla". Het is een ontzettend mooie route, die ook zeker voor herhaling vatbaar was.

Onderweg houden we nog een picknick, Ben heeft gezorgd voor een volle tas met lekkernijen van de bakker. Die gaan er ook echt in als koek. De behoefte aan koffie begint weer te stijgen en we zien weer een mooi terrasje. Als we eenmaal zitten komt er een Opeltje langs en vraagt of wij de weg weten naar de supermarkt. Tuurlijk, Jan is overal bekend en weet haarfijn uit te leggen waar ze naar toe moet. De rest is in eerste instantie zo perplex dat ze nog niet reageren, als ze weg is heeft iedereen pas door dat Jan haar gewoon een kant heeft opgestuurd.

Het terrasje waar we zitten is tevens een ijssalon en Ben komt naar buiten lopen met een heerlijk Italiaans ijsje. Dit lokt de opmerking van Ruud uit dat Ben ook alleen maar aan zichzelf denkt. Een minuut later moet Ruud deze opmerking beschaamd inslikken, want Ben had de gehele rekening voldaan. Over alleen aan jezelf denken gesproken...

We zijn nog maar een paar kilometer van het hotel verwijderd en we rijden snel door. Nog even een borreltje op het terras, opfrissen en het avondprogramma kan beginnen. Vanavond hebben we een buffet en blijkbaar ook een programma.

Een sjeik komt binnen met een van zijn haremdames en zij geeft een show weg. Uiteraard zijn er weer diverse mannen de klos om ook een demonstratie buikdansen te geven, dit tot hilariteit van de dames. Ron is zo sportief om samen met de haremdame een demonstratie te geven en gelukkig staat dit helemaal op film. Petje af Ron, heel goed gedaan.

Daarna wordt er een leuk muzikje opgezet en gedanst. Om 0.30 uur gaan bij mij de lichtjes uit en verdwijn ik, als een van de laatste, naar boven om te gaan slapen. Morgen is het weer vroeg dag.

Groeten,
Caroline

ZATERDAGROUTE EIFEL 2006-10-24

165 km

Speeddating

Tijdens het ontbijt werd er "gespeeddate". Wij, als teamleider, boden aan: 1) rustig rijden, 2) leuke stops en 3) gezelligheid. Joep, Margriet, Jos en José reden met ons mee; de rest van de club zagen we natuurlijk onderweg.....

10.00 uur

Vertrek vanuit Hotel Waldeck. De lucht was nog vochtig, laag hangend tussen de heuvels. Al gauw brak de zon door en dat is de gehele dag zo gebleven.

Heerlijke cappuccino en'n prachtig uitzicht op onze eerste stop. Bij het wegrijden kregen we telefoon van Sonja over het lunchadres. Inderdaad, geweldig!

Aansluitend bezochten we Schloss Buresheim.

Via een bijna omleiding reden we een prachtige route. Heuvelachtig met veel groen en stille dorpjes.

16.20 uur

Terug in Burgen. Op het terras Jolanda en Patrick met zoon Xavier! Echt leuk!

Tegen zessen begon het te regenen en dat is helaas zo gebleven, na dit weekend was echt de zomer voorbij.

19.30 uur

Aan tafel.

Met: I back your pardon, i never promiss you a rose garden (of zoiets) ging de avond van start met veel deutsche en englischen musik. Deze dame kon zeer goed saxofoon spelen!

Zondag

Terugkijkend op een zeer geslaagd weekend, georganiseerd door de kersverse moeder Jolanda ging iedereen na het ontbijt weer lekker naar huis. Handje/kusje en tot de volgende keer!

AUF WEDER SEHEN!!!!!!!

GINA.

